

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

כל תגובותינו על כך שלחברת בוק אין כל קשר ומעורבות לפעולות אלה נתקלו באוזן ניים אטומות.

פירסומים אלה כבר הביאו לידי כך שבפי עולות-נגם נותקו כשנה האחרונה רכבות קוויתלפון של מישפחות, משרדים ועסקים. בארץ פעילים אנשים, המתכננים, מבצי עים וגושים באחריות לביעור הכבלים הפי ראטיים. חברת בוק מצפה מהם שייטלו מגבה את האשראי הציבורי המגיע רק להם על מעשיהם, החיוביים כשלעצמם.

ז. מוזרצקי, דובר בוק, ירושלים

דירקטורים על רמה

על ניהול חברת דובק ("תשקיף", העולם הזה 3.5.89).

גם אני מת על איי יוון, עוד הרבה לפני שצפיתי בסדרת-הטלוויזיה מי'שלם לאיש המעבורת?

אבל היופי, השלווה, הגופים והאנשים המיוחדים כמינם מצויים לא רק באי כרתים. גם בקורפו וגם במלוס (של ונוס). גם בלמנוס וגם בקארפאטוס. גם בסקירוס (של השיש) וגם בנאכטוס (של היין הלכן המטרף).

איי יוון כולם. **משה מנדלר**, רחובות

המלצה ממוקרת

על מיסעדה בלגית ("חוג הסיני לון", העולם הזה 18.4.89).

ההמלצה על המיסעדה הזאת, לה מייזון ד'אטילה בכריסל, דווקא נראית לי 700 פרנקים בלגיים (איזה 32 ש"ח) עבור סעודה טובה (16 מיני בשרים) זה בסדר גמור ומה

"32 ש"ח עבור סעודה טובה — 16 מיני בשרים — זה בסדר גמור!"

עוד שהעולם הזה גם סיפק את מיספר הטלפון של המייזון. צלצל והומן?

אבל בשביל מה סיפק העולם הזה גם את כתובת-הדואר של המייזון. כולל המיקוד? האם צריך להזמין שם מקום כמה תודשים מראש, ובכנת? **דן עיזדור**, אילת

שתי אחיות

על קשרי-המישפחה של אורי צבי גרינברג ("אלמנה נאמנה", "יומן אישי", העולם הזה 18.4.89).

הגרינברגים לא היו סתם שכנים של שמואל תמיר המנוח בשיכון-הוותיקים ברי מתגן. הם היו גיסים. הגב' גרינברג, או בשמה הספרותי, עליזה טורמלא, היא אחותה של הגב' רות תמיר, ושתייהן הן בנותיה של אחד האישים הידועים בירושלים שבטרים מדינה, מי שהיה או הסטטיסטיקן של הסוכנות היהודית, דויד גורביץ.

נאוה סתורי, ירושלים

מיכתבים למערכת

"העולם הזה" שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי-קוראים, מסיבות לשון ניות, מישפטיות או טכניות.

העולם הזה

השבועון של ישראל

העורך הראשי: אורי אבנרי
מנהל: אברהם סיטון
מנהלת מחלקת-מדענות:
רינה מיטרי

המערכת והמיונהלה:

תל-אביב, רחוב גורדון 3
(ת.ד. 136, מיקוד 61001)

טלפון: 232262/3/4 (03)

פקס: 245130 (03)

המוניל: העולם הזה בע"מ

הדפסה: הדפוס החדש

הפקת צבע: ת.מ.א.

הפצה: גר

תל-אביב, יד הרוצים 7

טלפון: 377056 (03)

המנהל הכללי: דויד גרשונוביץ

ק/יא י/ק

תלונה רישמית. אילו נתקלו בתופעה כה רצינית, לא היו מוסדות אלה ממתינים ל"תלונה". הם היו חוקרים, מגלים את הקורבנות, גובים עדויות ופועלים נגד כוחות-ההגנה האשמים — ולוא רק כדי למנוע התפתחות מסוכנת נוספת של האינתיפאדה.

הגברת קדם לא אמרה לי שישבידה ראיון עם אחת הנאנסות. טען זאת באוזני דווקא חברת-הליספוזילומיקצו, איתן רבין, כתב העיתון-האחד, הארץ. מוזר בעיניי שלא רבין ולא קדם פירסמו את תמליל הראיון בגוף ידיעותיהם, או אחרי שהסיפור עצמו הופרך על-ידי כל המוסדות האחרים.

הגברת קדם לא אמרה לי בשיחה שהסיפור בא ממקור צבאי. היא טענה שחוא בא מפי דובר המיטרה בעזה. מפכ"ל-המיטרה, רבין ניצב דויד קראוס, הכתיש באוזניי, אחרי בדיקה, שזה נכון. זאילו הגברת קדם ציטטה בדיעה שלה. מקורות צבאיים, שום מקור צבאי לא הורחה ואינו מוכן לאשר את גיר-השדה. גם אלוף-ההפיקוד לא הצליח לאתר מקור כזה.

השיח "יאסין לא אישר מעולם שכוחות-ההגנה של תנועת-הח"מ" (אגב, לא תנועת-הח"מ, בהא הידיעה, כפי שנרמה לגברת קדם) ביצעו אונס קבוצתי בנשים ערביות. גם בראיון עם השיח, שפירסמה מיכל קדם בעיתונה, היא לא טענה זאת. היא רק טענה שהשיח "לא הכחיש" — ניסוח שאינו אומר דבר, שאין בו שום קביעה עובדתית (מה היתה השאלה? מה היתה התשובה המדויקת?). והיא רוגמה רעה מאוד של עיתונאית, ואולי עודת נוספת להידרדרות בשולי המיקצו הזה.

כסך הכל: הפרשה כולה היא שעוררית עיתונאית, מישחק קל-ידע כאש ליד מיצבור של חומר-נפץ גזעני, העלול להתפוצץ בכל רגע ולגרור למרחק-רמים גורא.

דיעה אחרת

דני גל, איש הקיבוץ הארצי (השומר הצעיר), מתמרמר על מאמר שהופיע במדור דיעה אחרת על החוברת שיש מפסקים. לגל, כמו לרבים אחרים, קשה להתרגל למצב שבו מופיעות מעל עמודי העולם הזה ידיעות שונות, החתומות על-ידי בעליהן, במדור שנועד לכך.

באותו הגליון של העולם הזה, במדור הדיעה אחרת, אני דיעה הפוכה: "מי שקרא את החוברת הרקה הקרויה שיש מפסקים יכול לשאוב עידוד מדבריהם של לוחמים אלה, בוגרי יחידות-היעילות של צה"ל. לא עוד יודים רים וכוכים, אלא משתדלים למנוע ירי ובכי, ודורשים בפה מלא פיתרון. זהו הקול האותנטי של צה"ל במיטבו."

החוברת עשתה עלי רושם עז. יש לי הרבה מה להגיד עליה — ואני מקווה שעוד תהיה לי הזדמנות לעשות כן. וזהו דעתי, ולאחרים מותר לדגול בדעה אחרת. ויכוחים מסוג זה חשובים לגיבוש רוחו של צה"ל.

ד.א.א.א.

לפני שבוע ניתחתי במדור זה את הפי רשה המבישה של הפירסום על "האונס הקביר צתי" שבוצע, כביכול, על-ידי כוחות-ההגנה האיסלאמיים ברצועת-עזה כשש (או 13) נשים ערביות, "כדי להעניש את בעליהן". קבעתי חד-משמעית, על פי שיחות עם אלופי-צה"ל המוסמכים ומפכ"ל מיטרת-ישראל, שהסיפור כולו מצוץ מהאצבע, ואינו אלא שקר גס, בעל נימה גזענית-פורנוגרפית.

אמרמולירתו של הסיפור הזה היא העיי תונאית מיכל קדם, כתבת חדשות בבאר-שבע. למחרת הפירסום שלנו קיבלתי ממנה מיכתב נהול, כתוב בכתב-יד ילדותי עגול. הנה **במלואו ובלשונו**:

א.ג. ברצוני למחות על הסילוף הגס והמגמתי של דבריי כפי שצוטטו במאמר המערכת פרי עטך, הנושא את הכותרת "בלי משוא-פנים" (והאמנם???) שיחתנו שנשאה אופי בלתי-מתייב ונמשכה פחות משתי רקות עונתה על-ידך באורח מחפיר, מהמזהה דוגמה עלובה לעיתונות אחרת, שאתה מתיימר לייצג.

א. לא ברור לי על סמך מה החלטת שלא שמעתי את הדברים מפי צה"ל. כוודאי לא על סמך משהו שאמרתי אני.

ב. למרות שאמרתי לך בפירוש שראיינתי את אתר הנאנסות, ואף הקלטתי אותה, בחרת לפרסם את הדיפה. הסיבות — שמורות עיני.

ג. מעולם לא אמרתי שצה"ל מעלים מידע בכוונה. כששאלת אותי מרוע מכחיש צה"ל את הדברים הבהרתי לך שלא הוגשה כל תלונה רישמית לגורמי-הביטחון, מסיבות שהיו ברורות גם לך, לו היית צובר כשטה, במקום לשבת במיטרה ממוזג ולשאוב אינפורמציה משיחות-טלפון ערמומיות.

ד. כמו כן, לו היית מעודה אפילו כמעט בנשעה בשטחים, הרי ברור לך, כפי שברור כיום לכל בר-ידעת אחר, שנקמת-דם במיקרה זה הינה בלתי-אפשרית, מאחר ואיש אינו מעז לצאת בגלוי נגד ועדות-ההגנה.

ה. בראיון עם מנהיג תנועת החמס ברציר עת-עזת, שיח' אמד יאסין, אישר השיח' כי קיימת תופעה של הענשת נשים על רקע נקמה בבעליהן.

ו. הברור שערכת עם מפכ"ל המיטרה מיותר וחוסר-משמעות, מאחר והידיעות הדג"ש שו בבירור את העובדה, שכל תלונה רישמית לא הוגשה למיטרה.

עד כאן המיכתב. לא הייתי נכנס לויכוחי עם הכתבת, אלמלא היה העניין עצמו כה רציני, ואלמלא שימש להסתה גזענית פרועה ולשילוח צי רים, עד כדי כך שהיים חפר ושמאלנים מרופי למים אחרים יצאו כמעט היסטרי בעל טעם לואי מטיים.

ובכן: הדברים ילדותיים עד כדי גיחוך, וההכתשה אינה הכחשה. ילדותי לטעון כי צה"ל, המיטרה והי שכ"כ לא ערכו חקירה, מפני שלא הוגשה

עוד על מקור שמה של אישיות אמריקאית ("מיכתבים", העולם הזה 18.4.89).

עודלי טטיבנסון, שגריר ארצות-הברית לי אר"ם בראשית שנות ה-60, לא היה הסטיי בנטון היחיד שהתהדר בשם פרטי תנ"כי. גם סבו, מי שהיה סגן נשיא ארצות-הברית בסוף המאה ה-19, נשא שם זה.

אגב, כמו לרוב האמריקאים, הנושאים שני שמות פרטיים, היו כאלה גם לשני הסטייבנסונים ושמותיהם המלאים היו: עודלי יואינג טטיבנסון. חיים סגל, תל-אביב

איי יוון כולם

על מיבחר איים יוונים ("חשבתני לעצמי..."), "גם זה וגם זה", העו"לם הזה 18.4.89.